

OCH TEATR Jiří Havelka

Wspólnota mieszkaniowa

Reżyseria: Krystyna Janda

Przekład: Michał Sieczkowski

*Natalia
Bernardinelli*

Izabella
Olejek

prosze dzwonić

Agnieszka
Więdocha

Katarzyna
Żak

Stanisław
Brejdygant

W. Dębicki/
G. Warchoń

*Mirostlaw
Kropielnicki*

Piotr
Ligienza

Sebastian
Perdek

Michał
Zieliński

Cezary
Żak

Izabela
Dąbrowska

Prawa do wykonania scenicznych tekstu: DILIA Agency, Prague
Prapremiera: 16 lipca 2020

Jiří Havelka

WSPÓLNOTA MIESZKANIOWA

Przekład:
Michał Sieczkowski

Reżyseria:
Krystyna Janda

Scenografia i kostiumy:
Zuzanna Markiewicz

Reżyseria światła:
Katarzyna Łuszczuk

**Asystentka ds. scenografii
i kostiumów:**
Małgorzata Domańska

**Producent wykonawcza
i asystentka reżysera:**
Klaudia Błazik

Obsada:

Pani Zahrádková, Przewodnicząca – **Agnieszka Więdłocha**

Pan Zahrádka – **Piotr Ligienza**

Pani Roubíčková – **Izabela Dąbrowska**

Pani Bernášková – **Natalia Berardinelli**

Pan Kubát – **Witold Dębicki/Grzegorz Warchoł**

Pani Horváthová – **Katarzyna Żak**

Pan Nitranský – **Sebastian Perdek**

Pan Švec – **Michał Zieliński**

Pani Procházková – **Izabella Olejnik**

Pan Novák – **Cezary Żak**

Pan Sokol – **Stanisław Brejdygant**

Čermák – **Miroslaw Kropielnicki**

(Pan Bernášek, Pani Sokolová, Pani Švecová, Čičmanowie – postaci nieobecne na scenie, ale wymieniane w tekście sztuki)

Prapremiera: **16 lipca 2020**

Prawa do wykonania scenicznych tekstu: DILIA Agency, Prague

Szanowni Widzowie, oddaję Państwu dla rozrywki i refleksji nasze nowe przedstawienie *Wspólnotę mieszkaniową* Jiříego Havelki, w mojej reżyserii. Tekst przysłał nam w swoim przekładzie nasz niegdysiejszy aktor, obecnie tłumacz, Michał Siczkowski, mieszkający od jakiegoś czasu w Czechach. Zrealizowaliśmy go dla Och-Teatru, z grupą naszych przyjaciół, z największą radością, bawiąc się podczas prób naprawdę wybornie i równocześnie przeglądając się w tych postaciach i całym zdarzeniu z zawstydzeniem i smutkiem, odnajdując tam samych siebie.

Słynne gogolowskie zdanie z *Rewizora* „Z czego się śmiejecie, z samych siebie się śmiejecie” – pasuje tu idealnie. *Wspólnota mieszkaniowa* to bowiem komedia, galeria typów i charakterów, satyra na społeczeństwo takie, jak nasze. Jest to tekst czeski, ale pasuje do wielu społeczeństw, bez względu na czas i sytuację. Opowiada o naszych wadach, cechach charakterów i przekleństwach stereotypowego myślenia, braku tolerancji i uprzedzeń. Opowiada gorzko, prześmiewczo i ostrzegawczo. Bohaterowie zdarzenia to „typy”

spotykane wszędzie, także na przykład w filmach Federico Felliniego, z tą różnicą, że reżyser opowiadał o słabościach i śmiesznościach ludzkich z miłością i całkowitą akceptacją, tekst Havelki i – mam nadzieję – nasze przedstawienie są ostrzeżeniem. Mimo zabawy z portretowania typowych przedstawicieli naszego społeczeństwa, czyli nas samych i naszych sąsiadów, konkludujemy z goryczą i niechęcią. Uważajcie! Nie da się z takim nastawieniem do świata i ludzi budować! To jest tylko i wyłącznie destrukcja, dekonstrukcja, burzenie. Możemy się cały czas śmiać, ale na końcu zostają strata i smutek. Tacy jesteśmy, takimi nauczyły nas być system, sposób myślenia, wychowanie, a założenie, że inny człowiek obok nas chce dobrze jest nam obce, właściwie już niedostępne. To przykre. Nie da się tak nic wspólnie budować, ani być spokojnym, szczęśliwym, ani sensownie żyć. Bezmyślność i głupota obezwładniają. Agresja i egoizm przerażają. Jednocześnie to wszystko jest bardzo zabawne, szczególnie wtedy, kiedy nie przykładamy tego do siebie, a odnosimy do samych siebie, choć dzieje się to zbyt rzadko. Myślmy o sobie najczęściej

Próby do spektaklu, fot. Robert Jaworski

dobrze, nawet bardzo dobrze, o swoim poczuciu sprawiedliwości, otwartości, gotowości na wspólnotę i wspólne działanie. Oby tak było, ale idźcie w Polskę, gdziekolwiek, na zebranie jakiegokolwiek wspólnoty mieszkaniowej.

Pozdrawiam Państwa, dziękuję wszystkim, którzy ze mną robili to przedstawienie, mam nadzieję, że będzie to dla Was,

drodzy przyjaciele Widzowie, dobry, pouczający wieczór. Wszystkiego dobrego.

I jeszcze jedno, łączenie cech charakteru z narodowością, wykształceniem, zawodem czy funkcją społeczną jest tu przypadkowe. Dobrej zabawy.

Krystyna Janda,
reżyser przedstawienia

Tomasz Sobierajski

Nasz dom

„Jak dobrze mieć sąsiada, on wiosną się uśmiechnie, jesienią zagada...” ten tekst, napisany przez nieodżałowaną Agnieszkę Osiecką – jedną z największych współczesnych poetek – znała onegdaj cała Polska. A wszystko dzięki skompilowaniu go z muzyką Andrzeja Kurylewicza i wyśpiewaniu przez zespół Alibabki oraz Halinę Kunicką. Serca większości słuchaczy szczególnie rozpałał fragment o tym, że rzeczony sąsiad „zimą ci pomoże przy węglu i koksie i sama nie wiesz, kiedy ułoży wam rok się”. Był tu ukryty podwójny przekaz, którego za nic nie jest w stanie wyłapać obecna młodzież. Bowiem w politycznie pochmurnych czasach PRL-u trudno było sobie wyobrazić bardziej romantyczny początek miłości niż ten, który rodzi się przy hałdzie deficytowego, wyczekiwanego, nazywanego „czarnym złotem” węgla. Sąsiad, który pomagał w przewiezieniu do piwnicy dostarczonego pod kamienicę węgla urastał do miana bohatera. Potem, jak sugerują słowa piosenki, w wyniku pomocy zagnieźdżał się u rzeczony sąsiadki z drugiego piętra na całą zimę, a nawet dwie, dopóki nie

wróciła „pani, co pachnie fiołkami”, łamiąc ostatecznie serce sąsiadki... No cóż, życie! Uczucie, które rodzi się przy węglu, nie ma prawa należeć do najczystszych.

Dziś piosenkę Osieckiej bardzo rzadko można usłyszeć w radiu, a i sami sąsiedzi, czyli my wszyscy (bo każdy z nas ma jakiegoś sąsiada) prawie nigdy jej nie nucimy. W ciągu ostatniego ćwierćwiecza sąsiad przestał być instytucją opartą na współdzieleniu i towarzyskości. Stał się koniecznością, artefaktem, wydmuszką. Sąsiadzką pomoc coraz częściej zastępuje sąsiadka niechęć. Otwarte drzwi i ramiona zamieniliśmy na wydzielane i okratowane skrawki klatek schodowych i zdawkowe, rzucane w powietrze, gdzieś ponad głowami mijanych sąsiadów „Dzień dobry!”. Sąsiedzi przestali nam być potrzebni. Staliśmy się (tak chcemy o sobie myśleć) samowystarczalni. Dość szybko zapomnieliśmy o przysłowiu – spotykanym w różnych częściach świata – mówiącym o tym, że lepszy bliski sąsiad niżli daleki brat.

W nieodległych czasach, w których wolność była mocno reglamentowana lub nie było jej wcale, a rzeczy się nie kupowało, tylko „załatwiało”, posiadanie dobrego sąsiada, a nawet całej siatki dobrych sąsiadów było na wagę złota. Nawet więcej, było koniecznością! Kontakty ze sobą utrzymywali mieszkańcy niemalże wszystkich domów na ulicy i wszystkich mieszkań w bloku lub kamienicy. Do sąsiadów przychodziło się bez zapowiedzi. Sąsiadom podrzucaliśmy swoje dzieci, kiedy szliśmy na imieniny do Krystyny lub do Leszka na brydża. Lokowaliśmy u nich na nocleg naszych teściów, którzy gnani tęsknotą, niezapowiedziani, zwalali się na cztery noce do naszego małego mieszkanca. Sąsiedzi nas dokarmiali, wysłuchiwali, wspierali, stali za nas w kolejkach, pomagali przy naprawie auta lub roweru, przynosili sprawunki w czasie choroby, stawiali bańki, podlewali kwiatki w czasie naszego urlopu. U sąsiadki gotowało się weki, bo miała większy garnek lub skracało spodnie, bo miała maszynę do szycia. Sąsiad naprawiał nam instalację elektryczną lub pomagał we wniesieniu na trzecie piętro zdobycznej, pieruńsko ciężkiej meblościanki „Tadeusz”. Sąsiadzką i wspólnotową z jednej strony pomagały nam przetrwać biedę i upokorzenie, z drugiej zaś były przyjemnością, sposobem na miłe

spędzenie czasu. Wielu Polaków, przesiedlonych z jednego końca Polski na drugi, ze wsi do miast, w sąsiadach znajdowało osoby, którym mogli zaufać. Sąsiedzi stanowili ich stado, wspólnotę, byli dla nich – jak to się dziś ładnie nazywa – „rodziną z wyboru”. Sąsiadka, sąsiad to byli ludzie, którym ufaliśmy. Bo komuś trzeba było zaufać...

Po odzyskaniu wolności w 1989 roku socjologowie zaczęli dostrzegać, trwającą do dziś, szczególnie w dużych miastach, erozję dobrego sąsiedztwa. W wyniku potężnych zmian w każdej dziedzinie naszego życia, bogacenia się, procesu indywidualizacji oraz rozwoju technologii sąsiedzi stali się nam coraz mniej potrzebni. Dzieci dużo chętniej przekazujemy instytucjom, do przeprowadzek zatrudniamy profesjonalne firmy, do remontów specjalistów. Większość z nas stać na podstawowe artykuły żywnościowe, a ich brak możemy szybko uzupełnić w całodobowym sklepie na rogu. Nie musimy pożyczać od sąsiadów młynków do kawy, piekarników czy narzędzi, bo każdy z nas ma swoje. Zyskując, wskutek przekształceń, mieszkania na własność, zaczęliśmy tworzyć – w dawniej wspólnym domu – zasięki z antywłamaniowych drzwi, okratowanych balkonów, wizjerów, czujników

i monitoringu. Miejsca wspólne, takie jak klatka schodowa, winda czy strych, stały się miejscami niczymi, o które przestaliśmy dbać. Nasza przyjaźń do sąsiadów zamieniła się w strach przed nimi lub w najlepszym wypadku... zobojętnienie. Jedna trzecia Polaków przyznaje, że nie utrzymuje kontaktów (towarzyskich i/lub świadczeniowych) z żadnym ze swoich sąsiadów. W największych miastach swoich sąsiadów nie zna blisko połowa z nas. Badania pokazują na jeszcze jedną zależność – w dość szybkim tempie wzrasta liczba relacji sąsiedzkich o charakterze konfliktowym. Sąsiad przestał być bratem, stał się wrogiem.

Jednak nasze mieszkania nadal złączone są plecami z innymi, nasze domy nadal stoją obok innych, niezależnie od tego, jak wysoki płot nas od nich dzieli. Sąsiedztwo – szczególnie w coraz bardziej zagęszczających się miastach i na miejskich suburbiach – jest nieuniknione, ale zmienił się jego charakter: przestało być emocjonalne, stało się przestrzenne. Wspólne bycie ze sobą, po sąsiedzku, zostało zamienione na partycypowanie we wspólnej przestrzeni (ulicy, ogródka, dachu, strychu, piwnic, altanki śmieciowej). W sensie terytorialnym mamy sąsiadów. W sensie mentalnym jesteśmy często poza sąsiedztwem.

Wydawałoby się, że doskonałym remedium na zanikającą, emocjonalną, dobrą sąsiedzkość będzie powstanie wspólnot mieszkaniowych. Pomysł połączenia w jeden prawny organizm mieszkańców w jednym bloku lub domów na jednej ulicy ma długoletnią tradycję. Uważa się, że pierwsze wspólnoty pojawiły się w Stanach Zjednoczonych jeszcze w połowie XIX wieku. Niemniej w Europie Zachodniej zyskały na popularności w latach 70. XX wieku, a w Polsce formalnie mogły powstawać od 1995 roku. Założenia były bardzo dobre. Wielkie spółdzielnie mieszkaniowe, które zarządzały kilkudziesięcioma budynkami, przestały spełniać swoją rolę. Były powolnymi, biurokratycznymi machinami, nierespektującymi wymagań i potrzeb mieszkańców. Właściciele mieszkań czuli, że są ignorowani, a przestrzeń wspólna – źle zarządzana. Zawiązanie wspólnoty w ramach jednego lub (dużo rzadziej) kilku bloków lub kamienic pozwalało na przejęcie przez mieszkańców odpowiedzialności za budynek oraz otaczający go teren. Tworzenie wspólnot mieszkaniowych, nazywanych „prywatnymi mikrosamorządami miejskimi” idealnie wpisywało się w procesy demokratyzacji III RP. Mieszkańcy wspólnoty, w oparciu o stworzony przez siebie statut mogli współdecydować i współzarządzać budynkiem, w którym mają mieszkanie.

Próby do spektaklu, fot. Robert Jaworski

Po ćwierćwieczu istnienia wspólnot mieszkaniowych socjologowie i ekonomiści nie są zgodni co do ich społecznej wartości. Ich zwolennicy uważają, że wspólnoty wzmacniają poczucie wolności i chronią prawo własności, co więcej na poziomie wspólnoty możemy dowiedzieć się, jak działa demokracja bezpośrednia i jak dużą wagę ma nasz głos. Przeciwnicy twierdzą, że wspólnoty zagrażają redystrybucji dóbr i mają zły wpływ (choćby przez grodzenie działek i tworzenie osiedli zamkniętych) na rozwój tkanki miejskiej. Kłopotem jest również to, że prawo decydowania o przestrzeni wspólnej mają tylko właściciele mieszkań. Osoby, które wynajmują lokale, nie mają prawa głosu i są wyłączone ze wspólnotowości. Wspólnoty są małymi firmami, w których udziałowcami są właściciele mieszkań, decydujący nie tylko o potrzebie wymiany dachu lub rynien, ale także o otoczeniu posesji, organizacji ruchu na osiedlowych uliczkach, wycinkach i nasadzeniach drzew, oświetleniu czy tworzeniu miejsc parkingowych. Jednak skupienie na własnym podwórku sprawia, że dobro naszej wspólnoty staje się niekiedy dobrem nadrzędnym. Przestają liczyć się wspólnoty obok, w myśl zasady „Moja chata z kraja”. Zachwiany zostaje społeczny system, oparty na potrzebie współpracy w imię dobra wspólnego.

Wspólnota jest małą społecznością, organizmem, który działa dobrze, o ile dobrze działają jej wszyscy członkowie. Uczy mechanizmów demokracji, brania odpowiedzialności za podejmowane decyzje. Wydaje się być społeczeństwem w pigułce. Jest małym laboratorium procesów demokratycznych. Uczy obywatelskości, rozumienia praw własności, ale także bezlitośnie wyciąga na wierzch ludzkie animozje, indywidualistyczne postawy, chciwość i... głupotę.

Temu laboratorium postanowił przyjrzeć się Jiří Havelka, jeden z najbardziej lubianych i cenionych twórców teatralnych oraz filmowych młodego pokolenia w Czechach. Absolwent słynnego, praskiego DAMU (The Academy of Performing Arts), specjalizujący się w teatrze alternatywnym, skupionym nierzadko na wspólnej improwizacji, w napisanej przez siebie sztuce *Wspólnota mieszkaniowa* oddaje pole klasycznemu, dramatycznemu formatowi. Formalne spotkanie członków wspólnoty przy stole ma na celu podjęcie decyzji odnośnie ich wspólnej własności – domu, w którym znajdują się ich mieszkania. Problemy społeczności sąsiedzkiej są w mikroskali odwzorowaniem problemów całego społeczeństwa. Starcie ego poszczególnych bohaterów przypomina niekiedy starcie dwóch skrajnych

manifestacji politycznych i obyczajowych. Początkowo wypowiedziane niewinne zdania i sądy zamieniają się we wzajemne oskarżenia, które latają nad głowami uczestników z szybkością i rażeniem kul pistoletowych. Ujawniają się skrywane kompleksy, strachy, nienawiści, fobie. Resentyment króluje. Bohaterowie, zanurzeni we własnych problemach, nie chcą iść na ustępstwa. Bronią siebie i swojego skrawka własności, jakby zapomnieli, że chodzi o wspólną sprawę, o to, że zgoda buduje, że skłócenie nie ruszą z miejsca, nie rozwiążą problemów. Przekrzykują się nawzajem, nie stroniąc od głupoty i wulgarności, na którą jest, również w języku publicznym, coraz większe przyzwolenie. Zacierzwiają się, obwiniają, straszą. Uwolnione demony autorytarnego systemu wwiercają się w dusze członków wspólnoty. Państwowa normalizacja myślenia jest z normą. Ten akcent sztuki Havelki najmocniej może zarezonować u polskiego widza, w czasach, w których ręczne sterowanie rzeczywistością przez władzę jest

codziennością. Ktoś może powiedzieć: „Ale to chodzi o nas, to Cześci!”. Czyżby? Z zasady jest tak, że lubimy tę prawdę, która nie dotyczy nas, tylko sąsiadów, ale wielką siłą i ogromną wartością komedii Havelki jest to, że nie dotyczy tylko Czechów. Rozciąga się na wszystkie Demoludy, czyli dawne państwa bloku wschodniego, w których przejście od totalitaryzmu do demokracji było bardzo bolesne. A czarna, gruba kreska nie odcięła ludzi od ich rozczarowań.

W większości z postsowieckich społeczeństw, w tym w Polsce – co możemy obecnie zaobserwować – za WŁASNOŚĆ JESTEŚMY W STANIE ODDAĆ WOLNOŚĆ. A przecież tylko od nas zależy, czy NASZ DOM, w którym mieszkamy, będzie dawał schronienie wszystkim – niezależnie od stylu życia, poglądów politycznych, wyznawanej wiary, orientacji seksualnej, koloru skóry – czy też, wskutek naszej kłótności, małości, braku ustępstw, nietolerancji oraz źle rozumianego poczucia własności, zawali nam się na głowę.

Tomasz Sobierajski – socjolog, doktor nauk humanistycznych, wykładowca Uniwersytetu Warszawskiego. Badacz i uważny obserwator zjawisk społecznych, felietonista, publicysta, autor kilkunastu książek (m.in. *33 cytanki o komunikacji i Wybieram życie. Rozmowy o najważniejszym*) @tommysobierajski

Pani Zahrádková, Przewodniczka – Agnieszka Więdołcha

Agnieszka Więdołcha

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka PWSFTviT w Łodzi, od 2010 roku w zespole Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi. W 2009 roku wyróżniona pierwszym nagrodami – za rolę Liny w spektaklu *Rowerzyści* w reż. Anny Augustynowicz otrzymała Nagrodę Aktorską na 49. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych oraz wyróżnienie dla Młodego Aktora na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu. W 2010 roku aktorka otrzymała kolejne nagrody: Złotą Maskę za najlepszy debiut w sezonie artystycznym 2009/2010 (za role w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi – Lei w spektaklu *Dybuk* w reż. Mariusza Grzegorzka, Olgi w spektaklu *Nad* w reż. Waldemara Zawodzińskiego, Rachel w spektaklu *Survival* w reż. Barbary Sass) oraz Srebrny Pierścień za najlepszą kreację aktorską sezonu w Łodzi (za rolę Lei we wspomnianym *Dybuku*).

Jednym z pierwszych filmów z udziałem Agnieszki Więdołchy była *Syberiada*

polska w reż. Janusza Zaorskiego (2013). Zagrała także w wielu serialach oraz innych filmach fabularnych, m.in. w trzech częściach *Planety Singli* w reż. Mitji Okorna (2016, 2018, 2019), w *Po prostu przyjaźń* w reż. Filipa Zylbera (2016), w *Kobiecie sukcesu* w reż. Roberta Wichrowskiego (2018) oraz *Procederze* w reż. Michała Węgrzyna (2019).

Mimo intensywnej kariery filmowej, aktorkę można nadal oglądać na deskach Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi. Za stworzoną tam rolę Abigail Williams w spektaklu *Czarownice z Salem* w reż. Mariusza Grzegorzka została nagrodzona Złotą Maską za najlepszą rolę teatralną sezonu 2016/2017. Najnowszym spektaklem łódzkiej sceny z udziałem aktorki jest spektakl *Róża jerychońska* w reż. Waldemara Zawodzińskiego (2019). W Warszawie Agnieszka Więdołcha można zobaczyć w Teatrze Polonia w spektaklu *Kto się boi Virginii Woolf?* w reż. Jacka Poniedziałka oraz w Teatrze IMKA w *Polowaniu na Łosia*.

Pan Zahrádka – **Piotr Ligienza**

Piotr Ligienza

Aktor. Absolwent krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej. Grał w Narodowym Starym Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie, Teatrze Polskim im. Hieronima Konieczki w Bydgoszczy, w warszawskim Teatrze Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza, Na Woli, Och-Teatrze, Teatrze Polonia, IMKA, Teatrze WARSawy, Teatrze Kamienica oraz TR Warszawa. W latach 2007-2016 pracował w zespole Teatru Powszechnego im. Zygmunta

Hübnera. Był trzykrotnie nominowany do prestiżowej nagrody Feliksy Warszawskiej (za rolę w spektaklu *Lot nad kukułczym gniazdem* w reżyserii Jana Buchwalda, za rolę w *Sierotach* w reżyserii Grażyny Kani oraz za rolę w *Fazie delta* w reżyserii Gabriela Gietzky'ego). Pracował m.in. z Piotrem Cieplakiem, Michałem Borczuchem, Mają Kleczewską, Grzegorzem Wiśniewskim. Szerokiej widowni znany jest m.in. z seriali telewizyjnych *Czas honoru* i *Ranczo*.

Pani Roubíčková – **Izabela Dąbrowska**

Izabela Dąbrowska

Aktorka. Absolwentka Wydziału Sztuki Lalkarskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza – filii w Białymstoku. Związana była z Teatrem Lalka w Warszawie, z Teatrem Wierszalin, a także z gdańskim Teatrem Lalki i Aktora „Miniatura”. Gra na deskach Teatru Dramatycznego m.st. Warszawy w spektaklach *Nasza klasa* i *Historia Jakuba Tadeusza Słobodzianka* w reż. Ondreja Spišáka, w Teatrze 6. Piętro w Warszawie w spektaklu *Ucho Prezesa* czyli *SCHEDA* Roberta Górskiego w reż. Tadeusza Śliwy, w Teatrze Miejskim w Gliwicach w spektaklu *Dwunastu gniewnych ludzi* na podstawie scenariusza Reginalda Rose’a w reż. Adama Sajnuka. Na deskach Och-Teatru gra w spektaklach *Prapremiera dreszczowca* Henry’ego Lewisa, Jonathana Sayera i Henry’ego Shieldsa w reż. Grzegorza Warchoła, w *Udając ofiarę* Braci Presniakow w reż. Krystyny Jandy oraz w *8 kobietach* Roberta Thomasa w reż. Adama Sajnuka.

Jej ważniejsze role w Teatrze Telewizji to Tamara w *Proroku Ilji* i Ola w *Carze Mikołaju* Tadeusza Słobodzianka, Irena Prawdziwa w *Pielgrzymach* Marka Pruchniewskiego w reżyserii

Macieja Dejczer. Występowała także w spektaklach w reżyserii Izabelli Cywińskiej (m.in. *Matka* w spektaklu *W poszukiwaniu zgubionego buta* Wiesława Myślińskiego, *Helena w...aż chce się żyć* Anny Adamowicz-Kędzierskiej, *Zośka* w *Drzewie* czy *Frosia* w *Pięknie* Piotra Bednarskiego).

Ma na swoim koncie liczne role filmowe (m.in. we *Wszystko będzie dobrze* w reż. Tomasza Wiszniewskiego) i telewizyjne (np. w *Bożej podszewce* Izabelli Cywińskiej i w *Blondynce* w reż. Mirosława Gronowskiego).

Za rolę Fifi w spektaklu *Malambo* Tadeusza Słobodzianka otrzymała wyróżnienie na 13. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Za rolę Zochy w *Naszej klasie* Tadeusza Słobodzianka została wyróżniona na 51. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych – Festiwalu Sztuki Aktorskiej, otrzymała również nominację do Feliksa Warszawskiego 2010. Wystąpiła w serialu internetowym *Ucho Prezesa* jako Pani Basia oraz w telewizyjnej realizacji skeczy Kabaretu na Koniec Świata *La La Poland*.

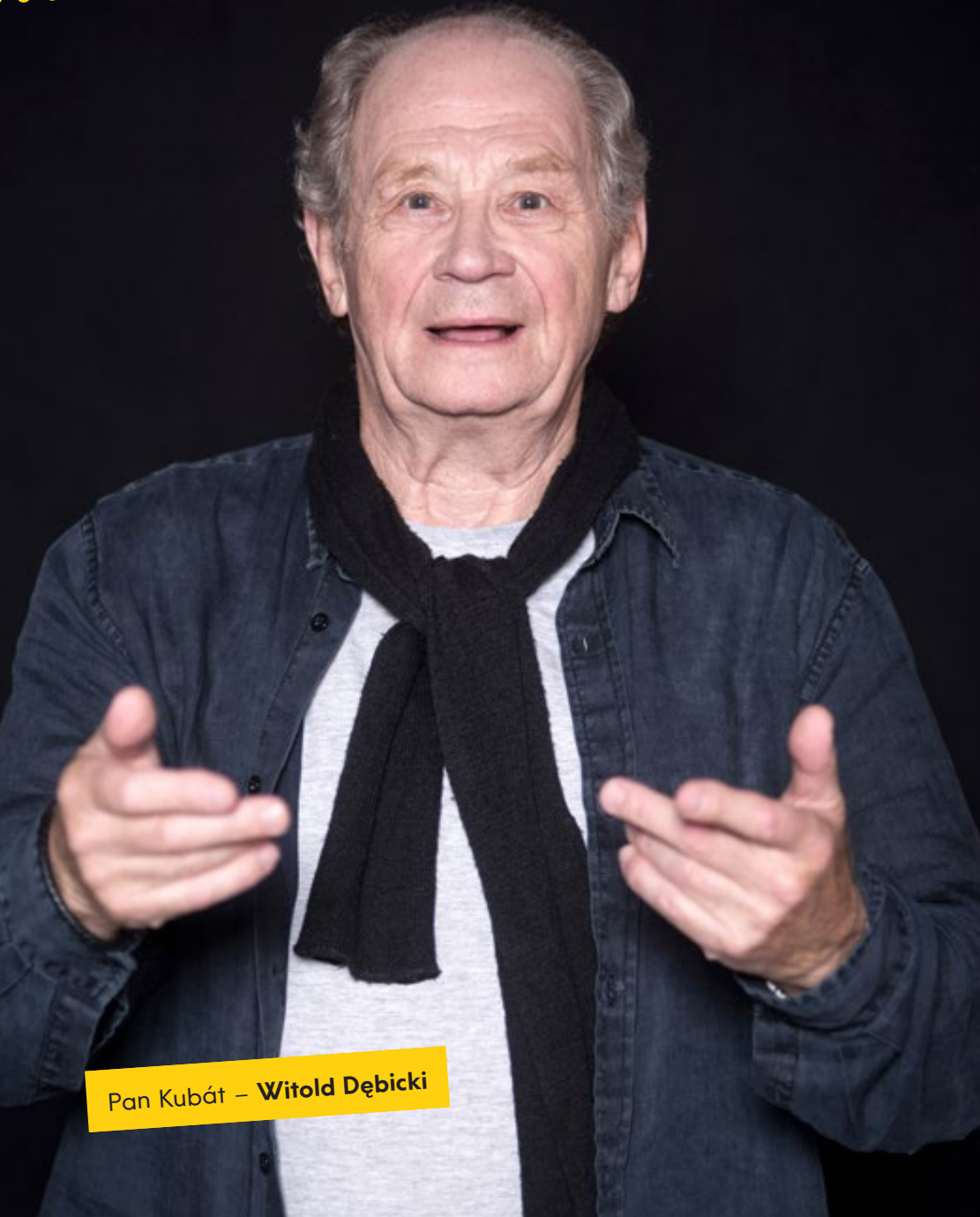
Pani Bernášková – **Natalia Berardinelli**

Natalia Berardinelli

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Warszawskiej Szkoły Filmowej. Debiutowała na deskach Teatru Polonia w gościnnym przedstawieniu *Nicland* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz i Rafała Mohra. Na dużym ekranie debiutowała w filmie *Manna* w reż. Huberta Gotkowskiego. Zagrała także w komediach *Rezerwa* Łukasza Palkowskiego oraz *Nigdy nie mów nigdy* w reż. Wojciecha Pacyny. Grała w filmie *Marcinella* włoskiej telewizji Rai Uno.

Wielokrotnie wystąpiła w takich produkcjach serialowych, jak: *Pitbull*, *Czas honoru*, *Stacyjka*, *Złotopolscy*, *Klan*, *Na Wspólnej*, *Pierwsza miłość*, *Szpilki na Giewoncie*, *Na dobre i na złe*.

Na deskach Teatru Na Woli pojawiła się w spektaklu *Trzy siostrzyczki Trupki* Macieja Kowalewskiego. Zagrała również w filmie powstałym na podstawie scenariusza tego spektaklu. W 2018 roku w Teatrze Polonia wystąpiła w spektaklu *Mój pierwszy raz* Kena Daveporta w reż. Krystyny Jandy.

Pan Kubát – **Witold Dębicki**

Witold Dębicki

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Po ukończeniu studiów związał się z Teatrem im. Wilama Horzycy w Toruniu, gdzie grał m.in. w *Jak wam się podoba* Williama Shakespeare'a w reż. Marka Okopińskiego, główną rolę w *Kordianie* Juliusza Słowackiego w tej samej reżyserii, w *Romulusie* Wielkim Friedricha Dürrenmatta w reż. Krystyny Meissner.

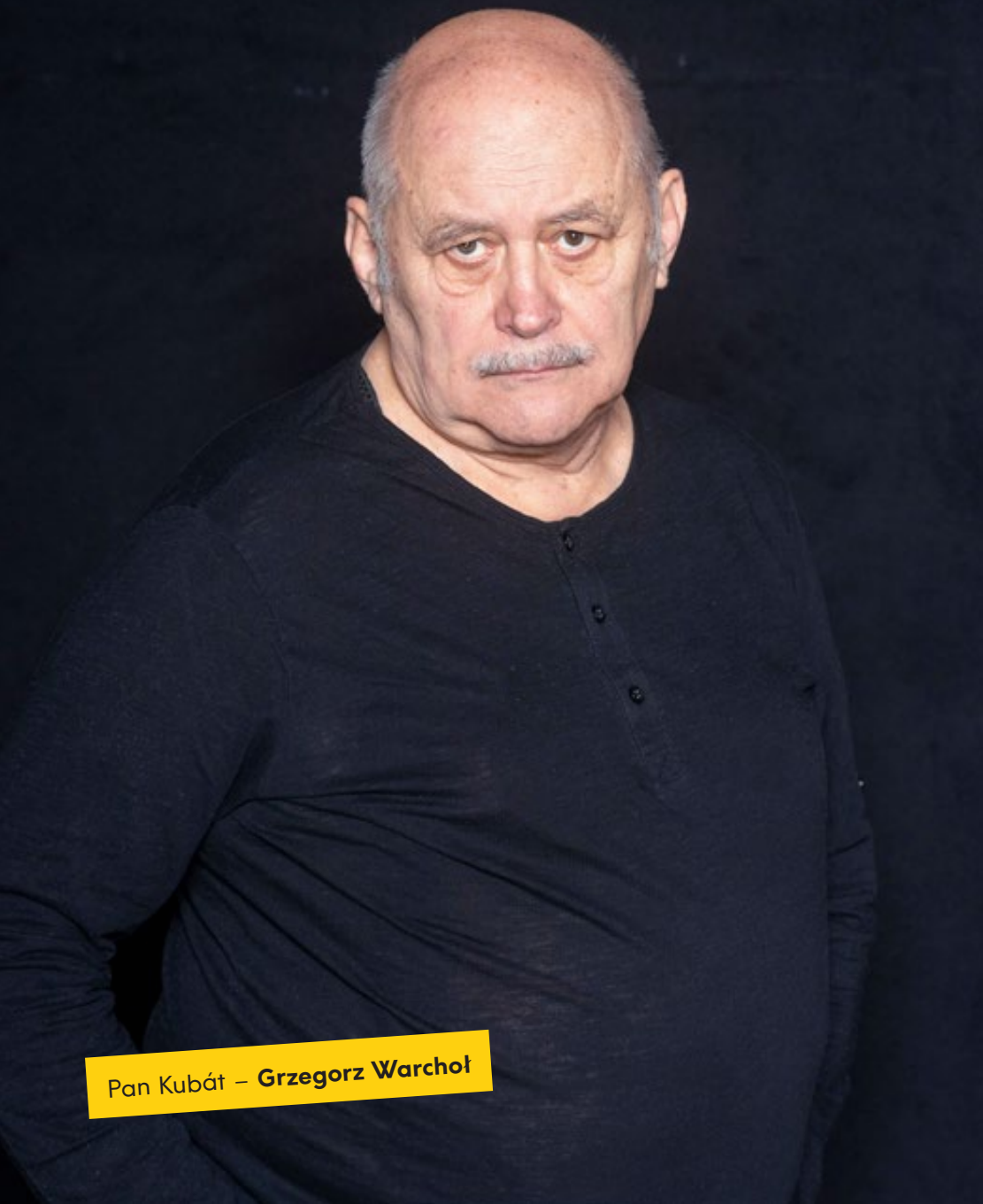
Potem występował w teatrach warszawskich: Ziemi Mazowieckiej (m.in. w *Otelli* Williama Shakespeare'a w reż. Andrzeja Konica, *Ptaku* Jerzego Szaniawskiego w reż. Teresy Żukowskiej), *Rozmaitości* (m.in. *Mizantrop* Moliera w reż. Andrzeja Źarneckiego, *Happy End* Bertolda Brechta w reż. Olgi Lipińskiej, *Alicja w krainie czarów* Lewisa Carrolla w reż. Andrzeja Strzeleckiego), *Komedia* (m.in. *Dożywocie* Aleksandra Fredry w reż. Olgi Lipińskiej), *Powszechnym* (*Medea* Eurypidesa w reż. Zygmunta Hübnera).

W latach 1989-2010 występował w Teatrze Nowym w Poznaniu, grał m.in. w spektaklach *Ferdynand* Witolda Gombrowicza w reż. Waldemara Śmigasiewicza, *Ghetto* Joshui Sobola w reż. Eugeniusza Korina, *Śmierć i dziewczyna* Ariela Dorfmana w reż. Krzysztofa Zanussiego, *Antygona* w *Nowym Jorku* Janusza Głowackiego w reż. Roberta Glińskiego, a także m.in.

w teatrach: *Polskim* w Poznaniu (m.in. *Dziady drezdeńskie* Adama Mickiewicza w reż. Macieja Prusa), *Wybrzeże* w Gdańsku, *Teatrze Syrena* (*Płotka* Francisca Vebera w reż. Wojciecha Malajkata) i *Teatrze Dramatycznym* w Warszawie (*Szalbierz* Györgya Spiró, reż. Gábora Máté). W *Och-Teatrze* możemy go oglądać w spektaklu *Casa Valentina* Harveya Fiersteina w reż. Macieja Kowalewskiego. Zagrał również kilkadziesiąt ról w *Teatrze Telewizji*.

Jest laureatem wielu nagród. Za rolę Ojca w *Pułapce* Tadeusza Różewicza (reż. Krzysztof Babicki) otrzymał nagrodę aktorską na V Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. W 2004 roku został laureatem Srebrnej Maski – nagrody dla najlepszego aktora Teatru Nowego w Poznaniu, przyznawanej dorocznie przez Lożę Patronów Teatru Nowego. W tym samym roku otrzymał Grand Prix XLIV Kaliskich Spotkań Teatralnych za rolę tytułową w spektaklu *Ryszard III* Shakespeare'a w Teatrze Nowym im. Tadeusza Łomnickiego w Poznaniu.

Szerokiej publiczności znany jest ze swoich ról w popularnych serialach, przede wszystkim z roli Władysława Frankowskiego w serialu fabularnym *Najdłuższa wojna nowoczesnej Europy*, a także z serialu *Ekstradycja*, w którym zagrał Stefana Sawkę, przełożonego Halskiego oraz z serialu dla młodzieży *Siedem życzeń*.

Pan Kubát – Grzegorz Warchoła

Grzegorz Warchoła

Reżyser teatralny, telewizyjny i filmowy, aktor, scenarzysta i producent filmowy. Wyreżyserował m.in. filmy: *Życie Kamila Kuranta*, *Lubię nietoperze*, *Królewskie sny*.

Sam zagrał w wielu obrazach, na przykład w *Dekalogu* i *Trzech Kolorach*. *Biały* Krzysztofa Kieślowskiego, *Strachu* Antoniego Krauze czy *Obywatelu Piszczyku* w reż. Andrzeja Kotkowskiego.

Na deskach Och-Teatru można go oglądać w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* w reż. Krystyny Jandy.

W teatrze wyreżyserował m.in. spektakle: *Panna Tutli-Putli* Stanisława Witkiewicza w Teatrze Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu, *Czego*

nie widać Michaela Frayna w Teatrze Komedia w Warszawie, *Bal manekinów* Brunona Jasińskiego w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie.

W Teatrze Polonia można było oglądać spektakl Roberta Bruttera *Kantata na cztery skrzydła* w jego reżyserii, a w Och-Teatrze – *Pierwszą Damę* M. Kilburg Reedy – monodram Romy Gąsiorowskiej.

Dla teatru telewizji reżyserował m.in. *Ja, Michał z Montaigne* z Gustawem Holoubkiem w roli głównej, *Szczególny dzień* z Anną Dymną i Janem Englertem, *Kolabo-Song* z Małgorzatą Pieczyńską, *Becket, czyli honor Boga* z Markiem Barbasiewiczem czy *Volpone* z Jerzym Stuhrem.

Pani Horváthová – Katarzyna Żak

Katarzyna Żak

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. W latach 1986–1995 pracowała w Teatrze Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu. Tam wcieliła się m.in. w rolę Polly Peachum w *Operze za trzy grosze* Bertolda Brechta w reż. Jana Bleszyńskiego, zagrała również w *Sztukmistrzu z Lublina* Isaaca Bashevisa Singera i w *Piaf* Pam Gems – oba spektakle w reż. Jana Szurmieja, w *Wariacie i zakonnicy* Witkacego w reż. Krzysztofa Jasińskiego, w *Locie nad kukułczym gniazdem* Dale'a Wassermana w reż. Jana Buchwalda. W latach 1995–2010 aktorka Teatru Rampa w Warszawie, gdzie zagrała m.in. w spektaklach: *Conte* Paola Contego w reż. Andrzeja Strzeleckiego, *Brassens* Georges'a Brassensa w reż. Wojciecha Młynarskiego, *Jeździec burzy* Arkadiusza Jakubika, *Dolores, ech Dolores* w reż. Jana Jakuba Należytego, *Nie uchodzi, nie uchodzi... czyli Damy i huzary* Aleksandra Fredry i *Kandyd, czyli optymizm* Woltera w reż. Macieja Wojtyszki, *Brat naszego Boga* Karola Wojtyły w reż. Pawła Aignera. Współpracuje z Teatrem Komedia w Warszawie, gdzie zagrała w spektaklach: *Chicago* Johna Kandra i *Stepping out* Richarda Harrisa – oba w reż. Krzysztofa Jasińskiego, *Songi* Bertolda Brechta i *Komedia o napadzie na bank* Henry'ego Lewisa, Jonathana Sayera i Henry'ego Shieldsa w reż. Tomasza Dutkiewicza, *Koleżanki* Pierre'a Chesnota w reż. Grzegorza

Chrapkiewiczza. Na deskach Och-Teatru gra w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* Raya Cooneya i *Lekcjach stepowania* Richarda Harrisa – oba w reż. Krystyny Jandy.

Zagrała m.in. w filmach: *Seszele* w reż. Bogusława Lindy, *Obcy musi fruwać* w reż. Wiesława Saniewskiego, *Komornik i Twarze i maski* w reż. Feliksa Falka oraz *Wielkie rzeczy: Gra* w reż. Krzysztofa Krauzego.

Szerszej publiczności znana jest z ról w serialach telewizyjnych. Występowała m.in. w *Tygrysach Europy*, *13 posterunku*, *Miodowych latach*, *Na Wspólnej*, *Sile wyższej* oraz w *Ranczu*.

W 1990 roku otrzymała wyróżnienie za interpretację piosenki na Festiwalu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, a trzy lata później – nagrodę Towarzystwa Przyjaciół Teatru we Wrocławiu dla młodego aktora. Jest specjalistką od piosenki aktorskiej. Jej autorski spektakl muzyczny *Bardzo śmieszne piosenki* zdobył I nagrodę – Złotą Maskę na Festiwalu Teatralnym im Krystyny Sienkiewicz w 2019 roku. Nagrała płyty: w 1994 roku *Młynarski-Jazz*, standardy jazzowe z polskimi tekstami Wojciecha Młynarskiego, w 1995 *Kolędy na cały rok* z tekstami Bogdana Loebła i muzyką Włodzimierza Nahornego, w 2016 *Bardzo przyjemnie jest żyć*, a w 2019 album z piosenkami Agnieszki Osieckiej *Miłosna Osiecka*.

Pan Nitranský – Sebastian Perdek

Sebastian Perdek

Aktor filmowy, teatralny i dubbingowy. Pochodzi z Bytomia. Ukończył Akademię Sztuk Teatralnych w Krakowie – filię we Wrocławiu. Zadebiutował w 2013 roku w nominowanym do Złotej Palmy na Festiwalu Filmowym w Cannes filmie *Olena* w reż. Elżbiety Benkowskiej. Współpracował z wieloma reżyserami filmowymi, m.in. z Wojciechem Smarzowskim, Michałem Kwiecińskim, Bodo Koxem i Robertem Glińskim. Od siedmiu lat wciela się w postać Klemensa Góreckiego w popularnym serialu telewizyjnym *Barwy szczęścia*. Swoją przygodę z teatrem rozpoczął w 2014 roku. Od tego czasu

pracował przy spektaklach m.in. Mai Kleczewskiej, Marcina Libera, Igora Gorzkowskiego. Związany jest z wieloma scenami teatralnymi na terenie całego kraju. Występował w warszawskim Teatrze Ochoty, kieleckim Teatrze im. Stefana Żeromskiego, Teatrze Nowym w Poznaniu czy Gdańskim Teatrze Szekspirowskim. Działa również aktywnie w dubbingu: użyczył głosu w polskich wersjach językowych takich produkcji, jak *Toy Story 4*, *Spiderman* i *Zwierzogród*. Prywatnie miłośnik podróży, swojej pracy (największej pasji) oraz rozwoju osobistego.

Pan Švec – Michał Zieliński

Michał Zieliński

Aktor teatralny i filmowy, absolwent warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej.

W latach 1996-2006 był zawodowo związany z Teatrem Powszechnym im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie stworzył wiele wyrazistych postaci w spektaklach takich reżyserów, jak Piotr Cieplak (*Wesołe kumoszki z Windsoru* czy *Król Lear* Williama Shakespeare'a), Agnieszka Glińska (*Trzy siostry* Antona Czechowa, *Kaleka z Inishmaan* Martina McDonagha), Władysław Kowalski (*Czwarta siostra* Janusza Głowackiego, przy której pracował także jako asystent reżysera), Krystyna Janda (*Panna Tutli-Putki* Stanisława Ignacego Witkiewicza, również jako asystent reżysera) czy Zbigniew Zapasiewicz (*Historie zakulisowe* Antona Czechowa, także jako asystent reżysera). W Och-Teatrze zagrał w spektaklu *Miłość blondynki* w reż. Krystyny Jandy (2014), *Maria Callas. Master Class* w reż. Andrzeja Domalika (2015) oraz *Dobry wojak Szwajk idzie na wojnę*, także w reż. Andrzeja Domalika (2017). Od 2016 roku

na scenie Och-Cafe ma swój one-man-show *Chamlet – monolog parodysty*.

W Teatrze Telewizji zagrał w spektaklach, m.in. *Iwanow* Antona Czechowa (1996) oraz *Dziady* Adama Mickiewicza (1997) – oba w reż. Jana Englerta, *Willa szczęścia* Jacka Gąsiorowskiego w reżyserii autora (2008).

Jego głos usłyszeć można w spektaklu *Boska!* Petera Quiltera w reż. Andrzeja Domalika w Teatrze Polonia (2007) oraz w *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana w reż. Cezarego Żaka w Och-Teatrze (2012).

Sympatię szerokiego grona widzów zyskał także dzięki swoim rolom filmowym, choćby w *Operacji „Koza”* Konrada Szolańskiego (1999), *Ile waży koń trojański?* (2008) oraz *Kolysanka* (2010) – oba w reżyserii Juliusza Machulskiego. Przez wiele lat współpracował z Szymonem Majewskim przy programie *Szymon Majewski Show*, w którym ze swadą parodiował m.in. Jarosława Kaczyńskiego, Donalda Tuska, Andrzeja Leppera.

Pani Procházková – **Izabella Olejnik**

Izabella Olejnik

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna, mezzosopranistka. Znana przede wszystkim z Kabaretu Olgi Lipińskiej, z którym współpracowała od 1979 jako Bellisima i Belka.

W latach 1969-1973 występowała w Teatrze Satyryków STS w Warszawie (m.in. w *Oku Jonasza Kofty* w reż. Wojciecha Solarza), w latach 1973-1974 w Teatrze Dolnośląskim w Jeleniej Górze (m.in. w *Domu otwartym* Michała Bałuckiego w reż. Tadeusza Żuchniewskiego i w *Legendzie* Stanisława Wyspiańskiego w reż. Henryka Tomaszewskiego), w latach 1974-1979 w Teatrze Rozmaitości w Warszawie (m.in. w *Alicji w krainie czarów* Lewisa Carrolla w reż. Andrzeja Strzeleckiego), w latach 1979-1984 w Teatrze Komedia w Warszawie (m.in. w *Siódme – mniej kradnij* Dario Fo w reż. Olgi

Lipińskiej), w latach 1983-1985 w Teatrze Dramatycznym w Elblągu (m.in. w *Ożenku* Mikołaja Gogola w reż. Łukasza Ratajczaka), w latach 1985-1988 w Teatrze Dramatycznym w Warszawie (m.in. w *Don Juanie* Moliera w reż. Jana Kulczyńskiego). W latach 1997-2007 aktorka Teatru Syrena w Warszawie, gdzie zagrała w spektaklach m.in. w reżyserii Cezarego Morawskiego, Andrzeja Zaorskiego, Wojciecha Malajkata, Laco Adamika. Ostatni twórca wyreżyserował w Telewizji Polskiej jej recital *Z głębin nocy*. Aktorka w swojej stodole stworzyła Scenę Na Klepisku.

Występowała na wrocławskim Przeglądzie Piosenki Aktorskiej z recitalami *Szaleć nienagannie* i *Nie odbierzesz mi radości*.

Wyróżniona odznaką honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (2007). Nagrodzona Feliksem Warszawskim.

Pan Novák – Cezary Żak

Cezary Żak

Aktor teatralny i filmowy. W teatrze debiutował w 1986 roku w *Pannie Tutli-Putli* Witkacego w reż. Grzegorza Warchoła w Teatrze Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu. Współpracował z Teatrem im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze i wspomnianym Teatrem Współczesnym im. Edmunda Wiercińskiego we Wrocławiu, gdzie wystąpił m.in. w *Historii o Chwalebny Zmartwychwstaniu Pańskim* w reż. Piotra Cieplaka. W latach 1997-2006 był aktorem Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, gdzie zagrał m.in. w *Marii Callas. Lekcji śpiewu* Terrence'a McNally'ego w reż. Andrzeja Domalika, *Żelaznej konstrukcji* Macieja Wojtyzki w reż. autora i w *Wesołych kumoszkach z Windsoru* Williama Shakespeare'a w reż. Piotra Cieplaka.

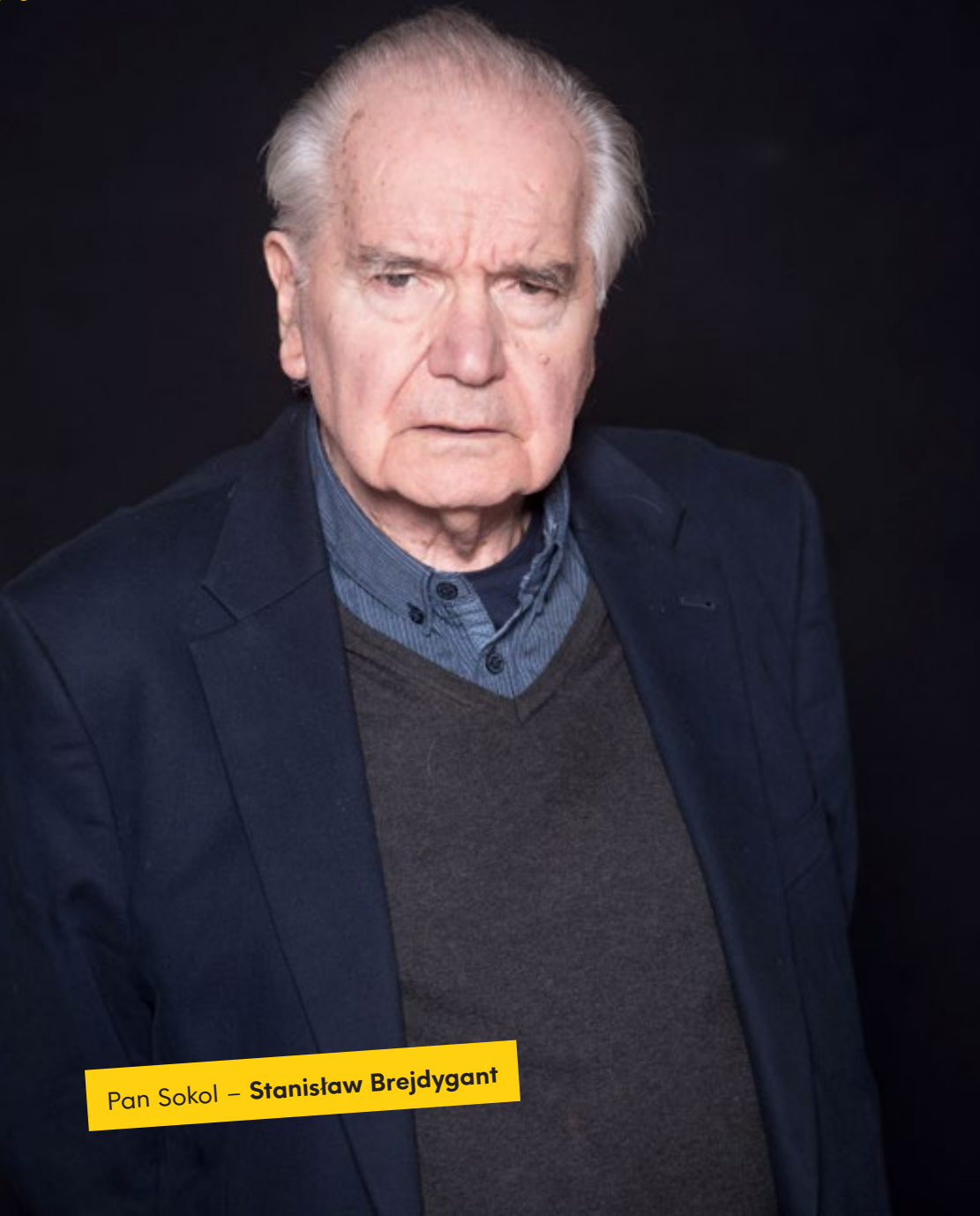
W 1994 roku otrzymał nagrodę na XXVIII OFTJA w Toruniu za monodram *Kontrabasista* Patricka Süskinda w reż. Andrzeja Bubienia. Sympatię widzów zyskała jego rola w serialu *Miodowe lata* oraz rola w *Ranczu*, za którą w 2007 roku otrzymał nagrodę dla najlepszego aktora w serialu komediowym na festiwalu

Wakacyjne Kadry w Cieszynie. W roku 2015 został laureatem „Wiktor publiczności”.

Na dużym ekranie zadebiutował filmem *Magneto* w reż. Jana Jakuba Kolskiego. Ma na swoim koncie role w wielu filmach kinowych i telewizyjnych, m.in. w *Cwale* w reż. Krzysztofa Zanussiego, *Pułkowniku Kwiatkowskim* w reż. Kazimierza Kutza, *Kilerze* w reż. Juliusza Machulskiego i *Dniu świra* w reż. Marka Koterskiego.

W Teatrze Polonia wystąpił w *Grubych rybach* Michała Bałuckiego i *Bogu* Woody'ego Allena w reż. Krystyny Jandy oraz w spektaklu *Krzysztof M. Hipnoza* Krzysztofa Materny.

W Och-Teatrze grał w spektaklu *Trzeba zabić starszą panią* Grahama Linehana, który jest jego debiutem reżyserskim. Wystąpił również i wyreżyserował spektakl *Truciciel* Erica Chappella. Teraz możemy go oglądać w *Weekendzie z R. Robina* Hawdona i w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* Raya Cooneya w reż. Krystyny Jandy, w *Zemście* Aleksandra Fredry w reż. Waldemara Śmigasiewicza, w *Casie Valentinie* Harveya Fiersteina w reż. Macieja Kowalewskiego.

Pan Sokol – Stanisław Brejdygant

Stanisław Brejdygant

Aktor, reżyser, pisarz, pedagog. Literaturę studiował na Uniwersytecie Warszawskim, aktorstwo na warszawskiej PWST, reżyserię w łódzkiej filmówce. Debiutował przed ponad pół wiekiem rolą Hamleta. Zapamiętane pozostaną zwłaszcza takie jego role, jak szekspirowski Ryszard III czy bohaterowie autora, którego nazywa swym mistrzem, Dostojewskiego: Księżę Myszkina i Raskolnikowa. Jego kreacje z ostatnich lat to Piłat w *Mistrzu i Małgorzacie* i Stalin we własnych *Nadludziach* czy bohater monodramu własnego autorstwa, *Winny*, grany na deskach Teatru Polonia. Na tej scenie gra także trzy role w trzech jednoaktówkach Czechowa w spektaklu *32 omdlenia*.

Występował również w filmach (ostatnio w *Klerze* Wojciecha Smarzowskiego) i serialach telewizyjnych (m.in. w *Klanie* i w podziwianej przez telewizorów roli Profesora muzyki w *Dziewczynach ze Lwowa*).

Wyreżyserował kilkadziesiąt przedstawień w teatrach i telewizji, także spektakle operowe, widowiska plenerowe i filmy – w kraju i za granicą. Występował na deskach teatrów warszawskich: Narodowego, Powszechnego, Nowego, Dramatycznego a także w teatrach w Poznaniu, Łodzi i Wrocławiu, w Montrealu (Kanada), w Buffalo i St. Louis (USA).

Na amerykańskich uczelniach nauczał aktorstwa, reżyserii i dramaturgii. Jest autorem powieści i zbiorów opowiadań (m.in. *Maligna*, *Być Bogiem*, *Powiedz im*, *Świt o zmierzchu*) i kilkunastu sztuk teatralnych (m.in. *Nadludzie*, *Golgota*, *Wyzwolony* czy nagrodzona na międzynarodowym konkursie w Rzymie *Stacja XII*).

Przewodził parokrotnie swemu środowisku, działając w zarządach Stowarzyszenia Pisarzy Polskich i Związku Artystów Scen Polskich (ZASP). Ceni sobie też członkostwo w polskim Pen Clubie.

Čermák – Mirosław Kropielnicki

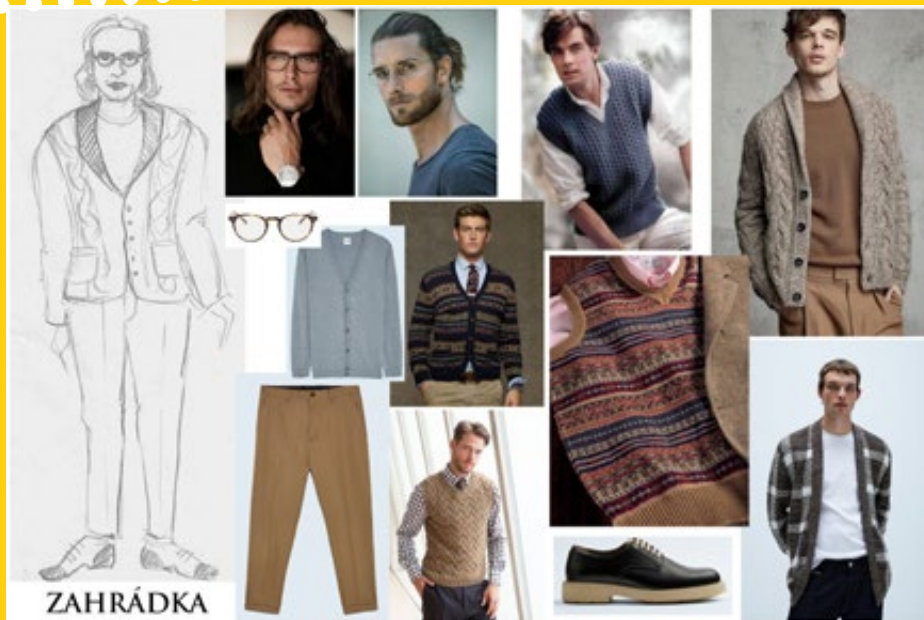
Mirosław Kropielnicki

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Przez wiele lat był związany z Teatrem Nowym w Poznaniu. Współpracował z wieloma wybitnymi reżyserami, m.in. z Erwinem Axerem (*Androkles i lew* George'a Bernarda Shawa), Krystyną Jandą (*Namiętność* Petera Nicholasa), Krzysztofem Zaleskim (*Parady* Jana Potockiego, *Człowiek śmiechu* Victora Hugo), Januszem Wiśniewskim (*Wesele* Stanisława Wyspiańskiego, *Król Ryszard III*, *Burza* Williama Shakespeare'a, *Faust* Johanna Wolfganga Goethego, *Bestia* Heinricha von Kleista), Eugeniuszem Korinem (*Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* Woody'ego Allena, *Maszyna do liczenia* Elmera Rice'a, *Czego nie widać* Michaela Frayna), Tadeuszem Bradeckim (*Iwona, księżniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza, *Przyjęcie dla głupca* Francisa Vebera). Na deskach Teatru Polonia grał w *Romulusie Wielkim* Friedricha Dürrenmatta w reż. Krzysztofa Zanussiego. Od wielu lat związany z Och-Teatrem, grał w spektaklu *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego, w spektaklach *Udając ofiarę*, *Pomoc domowa*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. Krystyny Jandy, *Truciciel* w reż. Cezarego Żaka,

Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę w reż. Andrzeja Domalika, *Casa Valentina* w reż. Macieja Kowalewskiego oraz *Stowarzyszenie Umarłych Poetów* w reż. Piotra Ratajczaka.

Z przedstawieniem *Arka Noego. Nowy Koniec Europy* występował na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Edynburgu, Madrycie, Maladze, Bolonii, Nottingham, Tel Awiwie, Stambule i Tibilisi. Jest laureatem wielu nagród – za spektakl *Faust*, także w reż. Janusza Wiśniewskiego, otrzymał nagrodę Herald Angel „The Stage Award for Acting Excellence” na Edinburgh Fringe Festival oraz Grand Prix Międzynarodowego Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi. Został nominowany przez miesięcznik „Teatr” za najlepszą rolę sezonu 2007/2008.

Wystąpił m.in. w filmach: *Sto minut wakacji* Andrzeja Maleszki (2001), *Złoty środek* Olafa Lubaszenki (2009), *Weekend* Cezarego Pazury (2010), *Śliwowica* w reż. Krzysztofa Łebkiego i Justyny Nowak (2013), *Kler* Wojciecha Smarzowskiego (2018), *Powrót* Magdaleny Łazarkiewicz (2019). Można go także oglądać w takich serialach, jak *Pierwsza miłość*, *Znaki*, *Erynie* oraz *Ludzie i bogowie*.

Jiří Havelka

Czeski reżyser, aktor, dramaturg. W 2002 roku ukończył praską Akademię Teatralną DAMU, gdzie nadal pracuje jako pedagog. Od 2011 do 2019 roku kierował katedrą teatru lalkowego i alternatywnego. Stworzył ze studentami eksperymentalny spektakl dyplomowy *Člověče, zkus to! (Człowieku, spróbuj!)*, który otrzymał nagrodę na festiwalu szkół teatralnych Zlomvas.

Na początku kariery związany był z praskim teatrem Studio Ypsilon, gdzie stworzył m.in. spektakl *Drama v kostce (Dramat w pigułce, 2005)*, a później z wieloma innymi czeskimi teatrami. W teatrze HaDivadlo w Brnie w 2008 roku przygotował spektakl *Indián v ohrožení (Indianin w niebezpieczeństwie)*. W tym samym roku otrzymał Nagrodę im. Alfreda Radoka w kategorii „Talent Roku”. Związany z własnym zespołem

teatralnym Divadlo Vosto5 (Teatr Na Sto Dwa), czerpiącym z technik improwizacyjnych. Inscenizacje grupy podejmują tematykę społeczną, często opisując czeskie narodowe stereotypy, np. spektakl *Levý hák (Lewy sierpowy)*. Spektakle Havelki są zapraszane m.in. na festiwale na Słowacji, w Niemczech, Finlandii, Austrii, Irlandii czy Hiszpanii.

W 2016 roku we Wrocławskim Teatrze Lalek stworzył spektakl *Pomník* o największym na świecie posągu Stalina, który stał na wzgórzu Letná w Pradze. W 2017 roku napisał komedię *Wspólnota mieszkaniowa*. Dwa lata później na podstawie tego tekstu nakręcił film fabularny.

Jest jednym z założycieli stowarzyszenia obywatelskiego JSAF, które organizuje Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych Ji.hlava.

Michał Sieczkowski

Aktor, reżyser, autor przekładów. Absolwent Wydziału Aktorskiego warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza. W latach 2001–2003 stypendysta Open Society Fund i stażysta na wydziale reżyserii DAMU – akademii teatralnej w Pradze.

W latach 2003–2012 pracował jako asystent reżysera w warszawskich teatrach Rozmaitości (TR Warszawa) i Dramatycznym, grał na scenie Teatru Polonia, reżyserował w Teatrze Polskim, gdzie był w latach 2010–2012 także sekretarzem generalnym. Współpracował z wybitnymi artystami teatru, m.in. z Krystianem Lupą, Krzysztofem Warlikowskim, Małgorzatą Szczęśniak, Andrzejem Sewerynem i Krystyną Jandą.

Wyreżyserował dwa spektakle teatralne: *Sallinger* Bernarda-Marie Koltésa (Teatr Nowy-Fabryka Trzciny-TNS Strassbourg, 2005) i *Przyjacielowi, który nie uratował mi życia* (M25 Warszawa, 2009) – autorski spektakl według prozy Hervé Guiberta.

Jego najważniejsze role filmowe w Polsce to te w filmach Krzysztofa Zanussiego: *Życie jako śmiertelna choroba przenoszona drogą płciową* (2000) i *Suplement* (2002). Pracował także z Jerzym Hoffmanem (*Stara baśń*, 2003), Januszem Morgensternem (*Herbatka u Stalina*, 2001;

Mniejsze zło, 2009) oraz z Agnieszką Holland (*Janosik. Prawdziwa historia*, 2009; *Ekipa*, 2007). Grał też w produkcjach TV, m.in. w serialach *Plebania*, *Regina*, *Dwie strony medalu*.

Od 2012 roku mieszka w Pradze. Czeska publiczność oglądała go po raz pierwszy na ekranie już w roku 2000 w głównej roli żydowskiego chłopca Leo w filmie *Pramen života – Der Lebensborn* w reż. Milana Cieslara, jak również w roli Pecivala, głównego bohatera bajkowego serialu czeskiej telewizji *O ztracené lásce / O zagubionej miłości* (reż. Viktor Polesný, 2002). Jego ostatnie role w czeskim kinie to David w *Colette* (reż. Milan Cieslar, 2013) i Egon w *Hany* (reż. Mike Samir, 2014). Obsadzany jest w czeskich serialach telewizyjnych.

Gra też na deskach czeskich teatrów. Od kwietnia 2015 występuje m.in. na scenie Teatru Narodowego w Pradze, w letnim szekspirowskim teatrze plenerowym na Zamku Praskim i w przedstawieniach teatrów niezależnych, m.in. JATKA 78 i X10.

Zajmuje się tłumaczeniami sztuk teatralnych i scenariuszy. *Wspólnota mieszkaniowa* jest jego drugim – po *Miłości blondynki* – przekładem tekstu dla Och-Teatru.

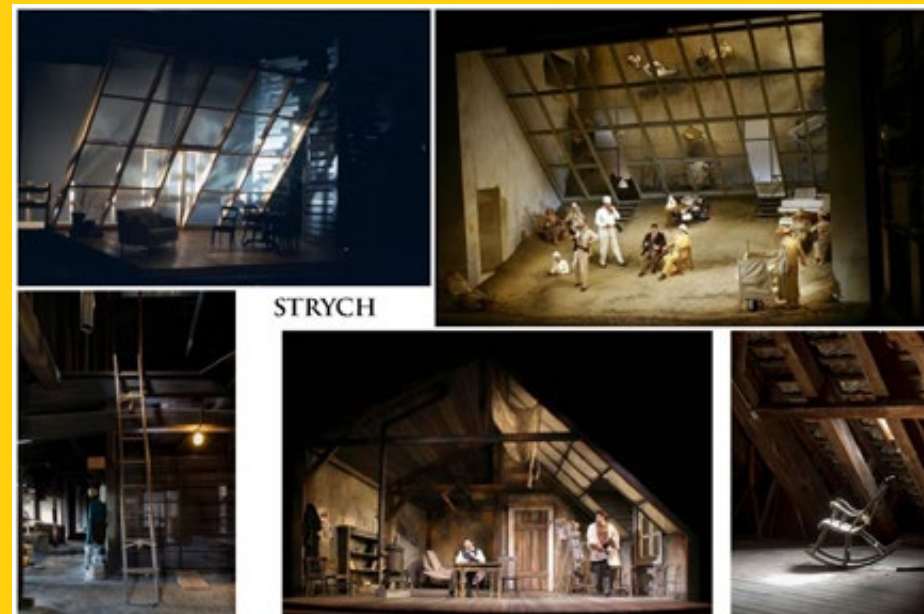
Krystyna Janda

Aktorka, reżyserka, felietonistka, dyrektor artystyczna dwóch teatrów warszawskich, prezes Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Kobieta-instytucja. Jest absolwentką Państwowego Liceum Plastycznego i Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Ukończyła także Szkołę Muzyczną I stopnia i Studium Baletowe przy Operetce Warszawskiej. Po raz pierwszy na ekranie pojawiła się w filmie Andrzeja Wajdy – *Człowiek z marmuru*. Od lat 80. XX wieku gra i pracuje nieprzerwanie. W teatrze zagrała ponad 60 ról. W swoim repertuarze ma wiele monodramów, z których każdy był sukcesem. Zagrała także ponad 45 ról – od klasycznych do współczesnych – w Teatrze Telewizji oraz około 50 ról w filmach fabularnych.

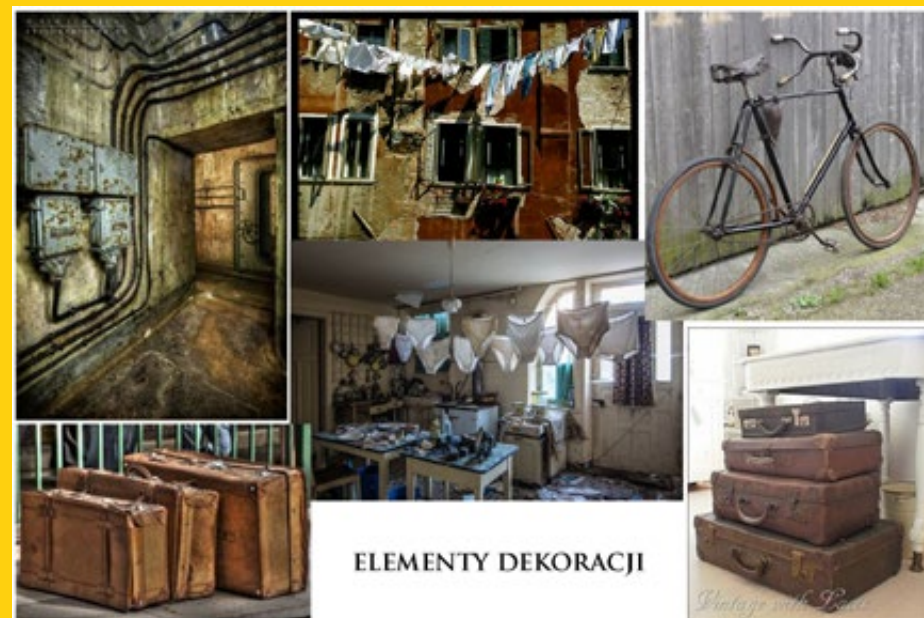
Jest laureatką wielu nagród i odznaczeń przyznawanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. W 1990 roku nagrodzona Złotą Palmą na festiwalu w Cannes za rolę w filmie *Przesłuchanie* Ryszarda Bugajskiego, a w 2006 Medalem Karola Wielkiego za wybitny dorobek aktorski, zaangażowanie w europejskie porozumienie oraz walkę o równouprawnienie kobiet.

Gra, śpiewa, reżyseruje, pisze felietony i dziennik internetowy, wydaje płyty i książki. Została wielokrotnie nagrodzona jako najpopularniejsza i najbardziej ceniona aktorka w kraju. Na koniec XX wieku przyznano jej w plebiscycie tygodnika „Polityka” tytuł najwybitniejszej aktorki stulecia kinematografii polskiej.

W 2005 roku podjęła, jako jedna z pierwszych, wyzwanie stworzenia teatru działającego niezależnie od struktur państwowych, czym zmieniła rzeczywistość teatralną w Polsce. W tym celu założyła Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, której jest fundatorką i prezeską. Jej Fundacja stworzyła dwa teatry warszawskie, których Krystyna Janda jest dyrektorem artystycznym: Teatr Polonia i Och-Teatr. W roku 2014 została uhonorowana tytułem „Człowieka Wolności 25-lecia” w kategorii kultura. Początek roku 2019 przyniósł jej dwa bardzo ważne wyróżnienia – specjalną nagrodę aktorską 35. Festiwalu Filmowego Sundance oraz tytuł Kreatora Kultury tygodnika „Polityka” za „błyskotliwość, pracowitość oraz odwagę artystyczną i życiową”.

STRYCH

ELEMENTY DEKORACJI

Zuzanna Markiewicz

Kostiumograf, scenograf, projektant ubioru, doktor filozofii. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi i Uniwersytetu Łódzkiego. Autorka kostiumów operowych, teatralnych, filmowych, baletowych, rekonstrukcji historycznych oraz współczesnych stylizacji. Projektowała kostiumy dla Teatru Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie (*Cesarz*, reż. Mikołaj Grabowski), Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie (*Czynny do odwołania*, reż. Piotr Bikont), Opery Bałtyckiej (*Sen nocy letniej*, chor. Gray Veredon), Teatru Wielkiego w Łodzi (*Rigoletto*, reż. Paolo Bosisio, *Viva la mamma!*, reż. Roberto Skolmowski, *Greki Zorba* chor. Lorca Massine), Teatru Nowego im. Kazimierza Dejmka w Łodzi (m.in. *Wiele demonów*, reż. Mikołaj Grabowski; *Fantazja polska*, reż. Maciej Wojtyszko; *Kto nie ma, nie płaci*, reż. Piotr Bikont), Teatru Muzycznego w Łodzi (*Miss Saigon*, reż. Zbigniew Macias; *Nędznicy*, reż. Zbigniew Macias; *Wielka Księżna Gerolstein*, reż. Piotr Bikont; *Mur*, reż. Artur Żymelka), Teatru im. Adama Mickiewicza w Częstochowie (Testosteron,

reż. Andrzej Saramonowicz), Teatru im. Stefana Żeromskiego w Kielcach (*Prędko, prędko*, reż. Mikołaj Grabowski), Teatru Polonia w Warszawie (*Próby*, reż. Mikołaj Grabowski, *Policja. Noc zatracenia*, reż. Andrzej Saramonowicz).

Odpowiadała także za kostiumy do filmów, m.in. *Martin Luther. The idea that changed the world* Davida Batty'ego, *Nie ten człowiek* Pawła Wendorffa, *Pod Joanny Satanowskiej*, *Pierwsze lato końca świata* Nastazji Gonery, *Władcy przygód. Stąd do Oblivio* Tomasza Szafranskiiego.

Pracowała w Teatro dell'Opera di Roma, przy licznych programach telewizyjnych, reklamach, teledyskach, pokazach mody. Od 2009 roku projektuje kostiumy i scenografię dla Stowarzyszenia Teatralnego Badów (m.in. *Siódemka* Ziemowita Szczerka, *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca* Ilii Erenburga, *Wszystko o kobietach* Miro Gavrana, *Błazen Pana Boga* Daria Fo, *Przygody Pędruka Wyrzutka* Stefana Themersona, *Franz Halbsex* Rolanda Topora).

Katarzyna Łuszczuk

Reżyserka światła. Studiowała na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 roku jest stałą asystentką Krzysztofa Warlikowskiego, z którym współpracowała m.in. przy spektaklach: *Dybuk. Między dwoma światami*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret Warszawski*, *Francuzi* i *Wyjeżdżamy*. Podróżując z tymi spektaklami, pracowała w ponad 70 teatrach na całym świecie.

Wyreżyserowała światła do ponad 90 przedstawień, m.in. w TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Teatrze Współczesnym, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum, Teatrze Collegium Nobilium i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. Stefana Jaracza, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze Ludowym, Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Operze Wrocławskiej, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym, Polskim Teatrze Tańca i Teatrze Wielkim w Poznaniu,

Teatrze Polskim w Bydgoszczy i Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu oraz Opolskim Teatrze Lalki i Aktora, Teatrze Szekspirowskim i Operze Bałtyckiej w Gdańsku oraz Teatrze Muzycznym w Gdyni, Teatrze Polskim w Bielsku-Białej i Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Legnicy.

Jako reżyserka światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Gracz, Pawłem Passinim, Małgorzatą Bogajewską, Krystyną Jandą, Michałem Borczuchem, Wiktorem Rubinem, Marcinem Liberem, Agnieszką Glińską, Jerzym Stuhrem, Przemysławem Wojcieszkiem, Tomaszem Cyzem, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmarkiem, Claude'em Bardouilem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Andrzejem Domalikiem.

W 2015 była przewodniczącą jury festiwalu Tanec Praha, przyznając nagrodę za najlepsze światła w spektaklach teatru tańca w Pradze.

Prowadziła masterclass w Ołomuńcu w Czechach i Sao Paulo w Brazylii. Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

<http://katarzynaluszczuk.carbonmade.com/>

Małgorzata Domańska

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, m.in.: *Głosy* w reż. Janusza Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. Leszka Barona, *Dyskoteka* w reż. Roberta Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. Magdaleny Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. Jerzego Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. Sylwestra Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. Tomasza Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. Grzegorza Warchoła, *Oskara* w reż. Marka Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. Krystyny Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu w reż. Macieja Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. Bohdana Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. Grzegorza Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała kostiumy m.in. do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. Marii Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. Magdy Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. Stanisława Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. Grzegorza Warchoła, *Biała bluzka* w reż. Magdy Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyny Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. Marii Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. Grzegorza Warchoła, *Romanca* w reż. Wojciecha Malajkata czy też *Nos* w reż. Janusza Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. Jerzego Stuhra, *Jekyll/Hyde po niemiecku* w reż. Łukasza Kosa, *Winnego* w reż. Stanisława Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

Klaudia Błazik

Producentka teatralna, asystentka reżysera, inspicjentka. Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza, gdzie asystowała przy spektaklach dyplomowych, m.in. przy *Braciach Karamazow* w reż. Jarosława Gajewskiego. Dodatkowo współpracowała przy organizacji Międzynarodowego Festiwalu Szkół Teatralnych iTSelf.

Studiowała także dziennikarstwo oraz produkcję telewizyjną. Pracowała przy

produkcji wielu programów telewizyjnych realizowanych m.in. dla stacji TVN, zarówno w Polsce, jak i zagranicą. Pełniła funkcję szefowej redakcji programów realizowanych dla kanałów tematycznych grupy Discovery. Pracowała jako asystentka producenta wykonawczego przy spektaklu *Kolacja kanibali* w reżyserii Borysa Lankosza w Teatrze Polonia (2014) oraz jako producent wykonawcza i asystentka reżyserki Anny Sroki-Hryń przy spektaklu muzycznym *Huśtawka* w Och-Teatrze (2019).

Wyłącz kłótnie!

Włącz...
RADIO 103FM
kolor!

INNI CI TEGO NIE ZAGRAJĄ

NOWOŚĆ! ZŁOTY NOŚNIK 24K

JANDA

bądź prawdziwa...

*Jak działa krem z dawką naturalnego kolagenu
oraz jego rekonstruktorem dostarczanym skórze
na złotym nośniku?*

Sprawdź sama!

NICZEGO NIE OBIECUJEMY.
Deklarujemy tylko to, co jest wymierne.
Realne do uzyskania. Po prostu.

PRAWDZIWE PIĘKNO

Wiemy, że siła piękna może przełożyć się na siłę do doskonałości. Siebie, świata, życia. Obietnice ponad miarę? Jesteśmy od nich daleko. Możesz być pewna, że ten krem odmieni Twoją skórę.

Dostępne wyłącznie w drogeriach **ROSSMANN** oraz na www.janda.pl

•

PRZED W /AN/ TRAKCIE PO

•

zawsze blisko sztuki // amaristo.pl

Agencja Cateringowa / Bufet Teatru Polonia /
Galeria Przy Teatrze / Instytut Cafe & Bar / Och Cafe //

Premiery w 2020 roku są dofinansowane przez:

Partner Och-Teatru:

Doradca prawny teatrów:

Partner premier:

A//.ARISTO

Patroni medialni:

Mecenas technologiczny teatrów:

Wsparcie promocyjne:

Partner teleinformatyczny teatrów:

Program wydrukowano w:

Projekt graficzny:

Fotografie portretowe oraz fotografie z prób: Robert Jaworski
Projekt plakatu: Andrzej Kłosiński
Scenografia powstała w pracowni Ryszarda Bartłomieja Kłoska.
Kostiumy uszyto w pracowni Macieja Kani.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE RADY FUNDACJI

Marcin Gędziorowski, Janusz Jaworski, Magda Umer, Cezary Żak

DYREKTOR FUNDACJI KRYSZTYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

SPECJALISTKA DS. KSIĘGOWO-PLACOWYCH

Barbara Łoćka

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Maciej Łysakowski

ASYSTENT KRYSZTYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Adam Kasjaniuk, Jolanta Bielasta

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala, Jolanta Bielasta

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Tomasz Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz Płacheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Klaudia Błazik, Magdalena Kłosińska, Ewa Ratkowska, Jan Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (scenografia i kostiumy), Waldemar Zatorski (światło i dźwięk), Tomasz Rusek (scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko, Radosław Grabski, Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł Szymczyk, Michał Tatar, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa, Tomasz Przystępny, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Andrzej Solis, Piotr Suwiński, Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rębecka, Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska, Maria Pińkowska, Anna Sokółowska

Dane teleadresowe

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
biletyeochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl